

Stavební řízení

Ustanovení § 119 odst. 2 zákona č. [183/2006](#) Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění od 1. 1. 2018, je kolizním pravidlem, které pouze určuje stavební úřad příslušný pro kolaudaci v případě, že by byly pro kolaudaci jednoho souboru staveb příslušné různé (speciální) stavební úřady.

Hygienickými limity hluku dle § 30 odst. 1 zákona č. [258/2000](#) Sb., o ochraně veřejného zdraví, se rozumí imisní hygienické limity, tedy hodnota hladiny hluku v relevantním prostředí, nikoli přímo na zdroji.

(Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, čj. 7 As 135/2021-105)

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci žalobců: a) Obec Modletice, se sídlem M., b) Obec Dobřejovice, se sídlem D., c) Obec Herink, se sídlem H., d) Město Jesenice, se sídlem J., zastoupeni JUDr. P.H., Ph.D., advokátkou se sídlem P., proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, se sídlem P., za účasti: Ředitelství silnic a dálnic, se sídlem P., zastoupené JUDr. J.M., advokátem, se sídlem P., v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2021, č. j. 6 A 26/2019 76, tak, že kasační stížnost se zamítá.

Z odůvodnění:

I.

[1] Dne 19. 12. 2018 vydal žalovaný jako speciální stavební úřad ve věcech dálnic podle § 122a odst. 4 zákona č. [183/2006](#) Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „stavební zákon“) na žádost osoby zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) kolaudační rozhodnutí č. j. 926/2018 910 IPK/8, pro stavbu „D0 stavba 512 D1 Jesenice Vestec“ (dále též „SOKP 512“).

II.

[2] Proti kolaudačnímu rozhodnutí podali žalobci žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem identifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí. Uvedl, že žalovaný byl věcně příslušný k vydání kolaudačního rozhodnutí, a to podle § 40 odst. 2 písm. c) zákona č. [13/1997](#) Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pozemních komunikacích“), ve spojení s § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Tato právní úprava má přednost před obecným pravidlem podle § 119 odst. 2 stavebního zákona, na něž odkazovali žalobci. Ze znění tohoto ustanovení nelze dovodit změnu kompetence speciálních stavebních úřadů či možnost jim věc odejmout. Městský soud neshledal ani tvrzené nedostatky odůvodnění kolaudačního rozhodnutí. Otázka nadměrné hlukové zátěže byla vypořádána odkazem na stanovisko krajské hygienické stanice, které je odůvodněno a vychází z autorizovaného měření provedeného v listopadu 2018, podle něhož nebyly na žádném měřicím bodě překročeny limity hluku z dopravy. Opatření spočívající v kontrole dodržování rychlosti kamerami pro všechna vozidla plyne toliko z doporučení obsaženého ve vyhodnocení velkých projektů v rámci procesu EIA. Toto opatření by bylo právně závazné pouze tehdy, pokud by je jako podmínku uplatnil příslušný dotčený orgán státní správy. V tomto případě však krajská hygienická stanice doporučení v rozsahu daného opatření nepřevzala. Proto je nelze po stavebníkovi vyžadovat. Krajská hygienická stanice se rozhodla řešit hlukovou zátěž

jiným způsobem, a to komplexním požadavkem na její měření. Za situace, kdy byly v době vydání kolaudačního rozhodnutí hlukové limity splněny, je tento požadavek z hlediska výsledku (dodržování hlukových limitů z dopravy v okolí stavby) dostačující. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám, v nichž žalobci zpochybňovali zjištěný skutkový stav v otázce hluku. Důvodem pro zpochybnění měření hluku nemůže být sám o sobě rozdíl v naměřených hodnotách oproti měření provedenému v roce 2012, neboť nejsou srovnávány tytéž hodnoty. Taktéž jím nemůže být skutečnost, že k měření nebyly vybrány všechny body jako v minulosti (9 oproti 14). Posouzení, z jakých bodů bude při hodnocení příslušných limitů vycházeno, náleží příslušnému dotčenému správnímu orgánu. Krajská hygienická stanice přitom vycházela z odborných podkladů, které splňují náležitosti, jsou konkrétně odůvodněné a přezkoumatelné. Bod označený žalobci nezařadila do měření, protože v jeho okolí probíhaly stavební práce, což je logické. Dále nelze na věc aplikovat § 30 odst. 2 zákona č. [258/2000](#) Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „zákon o ochraně veřejného zdraví“). K užívání je povolována konkrétní stavba, pročež je nutné ve správním řízení posoudit hluk, který právě tato konkrétní stavba působí. Správní orgány přitom musí vycházet z hodnot, které jsou v době vydání napadeného rozhodnutí aplikovatelné na základě účinných právních norem. Žalovanému ani soudu nepřisluší tyto normy v konkrétní věci měnit či ignorovat. Žalobci svými obecnými námitkami nijak nezpochybnili samu zákonnost postupu podle vyhlášky. Městský soud neshledal, ani namítané procesní vady správního řízení. Přestože žalobci nebyli účastníky kolaudačního řízení, měli dostatečný prostor k vyjádření a žalovaný se jejich vyjádřením zabýval.

III.

[3] Žalobci a) až d) (dále též „stěžovatelé“) podali proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. [150/2002](#) Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[4] Vymezili se proti hodnocení pravomoci žalovaného kolaudovat předmětnou stavbu. Poukázali na to, že Magistrát hl. m. Prahy, který vydal stavební povolení, i žalovaný jednali ve věci předmětné stavby jako speciální stavební úřady. Proto je třeba aplikovat § 119 odst. 2 stavebního zákona, který mezi nimi určuje pravomoc, a to ve prospěch stavebního úřadu, který vydal povolení stavby, nikoliv stavebního úřadu příslušného k vedení stavebního řízení v okamžiku zahájení kolaudačního řízení. Zákonodárce jasně použil formulaci vydal nikoliv např. vydává, resp. neodkázal na stavební úřad bez dalšího určení. Ustanovení jasně odkazuje na jeden konkrétní stavební úřad, a to ten, který stavbu povolil. Je to logické, neboť daný úřad je podrobně seznámen se stavbou, s projektovou dokumentací i s okolím. Je proto i nejlépe kvalifikován.

[5] Městský soud podle stěžovatelů rovněž nesprávně vyhodnotil povahu zmírňujícího opatření k nedodržování maximální povolené rychlosti. Nelze přistoupit na jeho úvahu, že by byla závaznost podmínek stanoviska EIA závislá na tom, zda je jiný dotčený orgán státní správy převezme do svého závazného stanoviska pro kolaudaci. Takový přístup popírá význam a závaznost posouzení vlivů na životní prostředí, upírá veřejnosti efektivní nástroj, jak dosáhnout prosazení podmínek EIA v závazných stanoviscích dotčených správních orgánů a činí z nich nevyhmatelnou proklamaci. Zde se nadto jedná o poslední rozhodnutí ve věci. Posouzení městského soudu je podle stěžovatelů rovněž v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a rady 2011/92/EU („směrnice EIA“).

[6] V dalším bodě kasační stížnosti stěžovatelé rozporovali závěr městského soudu, že byl řádně zjištěn skutkový stav v otázce měření hluku. Zdůraznili, že byl opomenut bod Na Ochoze v Jesenici, kde nebyl dodržen hlukový limit pro noční hluk již v roce 2016. V jeho okolí nadto neprobíhají žádné hlučné stavební práce, tyto jsou ostatně v noci zakázány. Noční hluk zde tedy bylo možné měřit. Výběr míst k měření byl kritizován rovněž v připomínkách Ing. J. D. k dokumentu „Protokol o autorizovaném měření ve venkovním chráněném prostoru staveb“ (dále též „připomínky Ing. D.“) ze dne 25. 5. 2021. Stěžovatelé poukázali na to, že dle hlukové studie ke kolaudaci se měly od roku

2012 hlukové hodnoty snížit, přestože hustota dopravy stoupla a v daném místě nebyla přijata žádná protihluková opatření. Zpráva o měření hluku ze silničního provozu na Pražském okruhu v Dobřejovicích Ing. J. D. ze dne 23. 7. 2021 (dále též „zpráva Ing. D.“), kterou si nechali stěžovatelé vypracovat, však uvádí, že hygienický limit hluku pro noční dobu byl prokazatelně překročen dne 14. 6. 2021 pro měřicí místo M1. K tomu provedli srovnání měření provedených v letech 2018 až 2021. Upozornili na to, že v Dobřejovicích stavebník přestal monitorovat více hlučné místo Na Draškách a v ulici Horní udává jiné hodnoty, než měření stěžovatelů. Dále citovali z připomínek Ing. D. ohledně nedostatku akreditace společnosti, která provedla měření předložené stavebníkem. Citovali rovněž pasáž zprávy Ing. D., která se zabývá správností metodiky měření. V závěru kasační stížnosti se stěžovatelé vymezili proti tomu, jak městský soud reagoval na jejich námitku, že jsou podklady kolaudačního rozhodnutí týkající se měření hluku v rozporu se zákonem z důvodu dělení různých zdrojů hluku (odečítání hlukové zátěže z již existujících komunikací). Souhlasili s městským soudem, že se na věc aplikuje § 30 odst. 1 zákon o ochraně veřejného zdraví, který ukládá dodržovat imisní limity. Neztotožnili se však s jeho názorem, že se ve věci neaplikuje odst. 2 téhož ustanovení. Uvedli, že oba odstavce okazují na jedny a tytéž hlukové limity. Ty pak mají podle druhého odstavce imisní charakter. Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[7] Podáním ze dne 16. 12. 2021 stěžovatelé doplnili kasační stížnost. Konkrétně předložili Zprávu o měření hluku ze silničního provozu na Pražském okruhu v Dobřejovicích, Herinku, Jesenici a Modleticích ze dne 15. 11. 2021, kterou si nechali zpracovat.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v otázce pravomoci nelze použít pouhý gramatický výklad § 119 odst. 2 stavebního zákona. Je třeba zohlednit, že účelem tohoto ustanovení je řešit problematiku kolaudace souborů staveb, pro něž bylo vydáno společné povolení stavebním úřadem příslušným k povolení hlavní stavby na základě podkladových závazných stanovisek stavebních úřadů příslušných k povolení vedlejších staveb souboru. To potvrzuje i důvodová zpráva. Uvedené ustanovení tedy nemůže založit pravomoc stavebnímu úřadu, jemuž nenáleží, nýbrž pouze stanoví, který z příslušných úřadů vydá kolaudační souhlas. Stěžovatelé rovněž chybně označují zmírňující opatření označené v „Závěru vyhodnocení změn projektu“ za podmínku stanoviska EIA. Jedná se však o doporučení z vyhodnocení velkých projektů v souvislosti s poskytováním financí z fondů EU, nikoliv o podmínku závazného stanoviska dotčeného orgánu nebo o podmínku stavebního povolení, která by byla předmětem kontroly žalovaného v kolaudačním řízení. Co se týče měření hluku ke kolaudaci stavby, bylo pro žalovaného rozhodující kladné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále též „KHS“), jehož požadavky k monitoringu hluku byly převzaty do kolaudačního rozhodnutí. Měření hluku co do rozsahu odsouhlasila KHS. Žalovanému nepřísluší posuzovat správnost vydaných závazných stanovisek či pochybovat o jejich správnosti. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[9] Stavebník ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. jsou z hlediska zákonnosti kolaudačního rozhodnutí irelevantní podklady zpracované Ing. D. Tyto jsou totiž založeny na měření provedeném na základě podmínky kolaudačního rozhodnutí ve dnech 14. 6. až 17. 6. 2021. Z hlediska ochrany před hlukem je rozhodující souhlasné závazné stanovisko KHS ze dne 6. 12. 2018, které bylo vydáno na základě protokolu autorizovaného měření provedeného v listopadu 2018. Podle jeho výsledků byly v době kolaudace prokazatelně splněny hygienické limity hluku ze stávajícího provozu na stavbě SOKP 512. Při měření bylo postupováno dle nařízení vlády č. [272/2011](#) Sb., Metodického návodu pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí z 18. 10. 2017 a Odborného doporučení pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí.

Stěžovatelé rovněž přehlížejí, že celková hluková situace je ovlivňována hlukem z jiných zdrojů, zejména ze silnic II. třídy. Stavebník doplnil, že žalovaný byl příslušný k vydání kolaudačního rozhodnutí. Stejně jako žalovaný poukázal na účel § 119 odst. 2 stavebního zákona. Shodně vysvětlil i to, proč zmírňující opatření navržené v „Závěru vyhodnocení změn projektu“ není podmínkou stanoviska EIA. Dodal, že toto opatření bylo realizováno. Dále ve shodě s žalovaným zdůraznil, že měřicí body byly vybrány po projednání a se souhlasem KHS a byly probírány se starosty stěžovatelů. Dokumenty, na které stěžovatelé v kasační stížnosti odkazují, nebyly podkladem pro vydání kolaudačního rozhodnutí. Nadto nebyly zpracovány v souladu s platnou legislativou a aktuální metodikou upravující hlukovou problematiku, s nimiž autor polemizuje. Stavebník dále označil konkrétní výhrady vůči zprávě Ing. D. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Podáním ze dne 16. 8. 2021 stavebník doložil protokoly o autorizovaném měření hluku ve venkovním chráněném prostoru staveb SOKP 512 ve dnech 22. až 23. 10. 2019, 4. až 5. 11. 2019 a 7. až 8. 10. 2020.

VI.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] V prvním okruhu námitek stěžovatelé brojí proti závěru městského soudu, že žalovaný byl věcně příslušný k vydání kolaudačního rozhodnutí. Podle jejich názoru byl věcně příslušným stavebním úřadem Magistrát hl. m. Prahy, neboť vydal stavební povolení na předmětnou stavbu. Jeho věcnou příslušnost stěžovatelé dovozují z § 119 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018.

[14] Dle uvedeného ustanovení kolaudační souhlas nebo kolaudační rozhodnutí vydává ten stavební úřad, který vydal povolení stavby.

[15] Podle jazykového výkladu lze na citované ustanovení nahlížet dvěma způsoby. Buďto jako na obecné pravidlo, podle něhož má v obou fázích stavebního řízení (povolovací a kolaudační) rozhodovat tentýž stavební úřad, bez ohledu na to, zda by jiná pravidla v zákoně zakládala pro jednotlivé fáze stavebního řízení příslušnost různých stavebních úřadů. Druhou možností je, že se jedná o kolizní pravidlo, které určuje stavební úřad pro fázi kolaudační, pakliže by podle zákonných pravidel určujících příslušnost přicházelo pro kolaudaci určité stavby v úvahu více různých stavebních úřadů.

[16] Je tedy třeba zohlednit další metody výkladu, především smysl a účel daného ustanovení, historickou intenci zákonodárce a systematiku samotného zákona.

[17] Citované ustanovení bylo do stavebního zákona vloženo novelou provedenou zákonem č. [225/2017](#) Sb. Jednou z hlavních změn, kterou uvedená novela stavebního zákona na úseku územního rozhodování a stavebního řádu přinesla, bylo zavedení tzv. společného povolení pro realizaci záměru. Jednalo se o zcela nový proces společného řízení zakončený rozhodnutím, v němž je spojeno územní rozhodnutí a stavební povolení do jednoho. V návaznosti na zavedení tohoto nového institutu byla ve stavebním zákoně provedena řada dílčích souvisejících změn (např. doplnění definice stavebního pozemku, pravidla pro určení úřadu příslušného k vydání společného povolení, vymezení okruhu účastníků společného řízení, náležitostí žádosti o vydání společného povolení atd.). Mimo jiné bylo v této souvislosti do § 119 odst. 2, tedy do úvodního ustanovení dílu zákona upravujícího problematiku

kolaudace staveb, vloženo výše citované pravidlo.

[18] K vložení nového pravidla do § 119 odst. 2 stavebního zákona uvádí důvodová zpráva následující: „S ohledem na zavedení společného povolení, které je možné vést též na soubor staveb, k jejichž povolení jsou příslušné různé stavební úřady, se v odstavci 2 stanoví zásada, že 'kolaudovat bude vždy ten stavební úřad, který stavbu povolil'. V praxi to znamená, že pokud obecný stavební úřad provede společné řízení na soubor staveb (stavbou hlavní je 'obecná stavba'), jehož součástí bude např. vodovodní řad, kanalizační stoka a místní komunikace (vedlejší stavby), vydá obecný stavební úřad na takový soubor staveb nejen společné povolení, ale vydá též kolaudační souhlas (stavebník požádá o vydání kolaudačního souhlasu obecný stavební úřad, který vydal společné povolení). Návrh má v těchto případech předcházet možným pochybnostem o příslušnosti k vydání kolaudačního souhlasu“ (důraz přidán). Podle důvodové zprávy tedy změna § 119 odst. 2 stavebního zákona souvisí rovněž se zavedením společného povolení, přičemž se jedná o jakousi kolizní normu pro případy, kdy dochází ke kolaudaci souboru staveb, k jejichž povolení byly příslušné různé stavební úřady. Pro tyto případy stanoví zákon jasné pravidlo, že stavební úřad, který vedl společné řízení o povolení souboru staveb, je rovněž příslušný k vydání kolaudačního souhlasu (rozhodnutí). Jinými slovy, zásada „kolaudovat bude vždy ten stavební úřad, který stavbu povolil“ se má podle důvodové zprávy uplatnit v případech, kdy povolení dané stavby (resp. souboru staveb) nepříslušelo pouze jednomu stavebnímu úřadu.

[19] Cílem § 119 odst. 2 stavebního zákona tedy je, aby všechny stavby z výsledného souboru staveb kolaudoval rovněž pouze jeden stavební úřad, a to bez ohledu na to, zda případně došlo k dokončení některé stavby z povoleného souboru, která je schopna samostatného užívání, a tedy je žádáno o vydání kolaudačního souhlasu (rozhodnutí) pouze pro některou stavbu z povoleného souboru staveb. Uvedené kolizní pravidlo pak určuje, o který stavební úřad se má jednat. Odborná komentářová literatura (srov. Macháčková a kol. Stavební zákon. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. BECK, 2018, str. 897 a násl.) k tomu uvádí: „Přijatá úprava má tedy odstranit možnou pochybnost o příslušnosti k vydání kolaudačního souhlasu, na jehož základě bude konkrétní stavba uvedena do užívání“ (důraz přidán).

[20] Z výše provedeného historického, systematického a teleologického výkladu vyplývá, že § 119 odst. 2 stavebního zákona řeší toliko situace, kdy k povolení nyní kolaudovaných staveb byly příslušné různé stavební úřady, a tedy by teoreticky mohlo být pro navazující kolaudační řízení příslušných rovněž více stavebních úřadů. Pro odstranění pochybnosti, který z těchto v úvahu přicházejících stavebních úřadů má vydat kolaudační souhlas (rozhodnutí), byla přijata výše citovaná právní úprava. Jinými slovy, jedná se o kolizní pravidlo, které určuje stavební úřad pro fázi kolaudační, pakliže by podle zákonných pravidel přicházelo v úvahu pro tuto fázi stavebního řízení více různých stavebních úřadů (jako tomu bylo u fáze povolovací). Smyslem a cílem této úpravy však není zakotvit obecné pravidlo, podle něhož by za každých okolností musel být pro obě fáze stavebního řízení příslušný tentýž stavební úřad, jak dovozují stěžovatelé. Ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona tedy nijak obecně nebrání tomu, aby v jednotlivých fázích stavebního řízení (povolovací, kolaudační) o téže stavbě rozhodovaly různé speciální stavební úřady. V tomto smyslu žádný konflikt věcných příslušností speciálních stavebních úřadů, jak jej dovozují stěžovatelé, z pohledu stavebního zákona nevzniká.

[21] V posuzované věci není sporu o tom, že předmětem kolaudačního řízení byla stavba dálnice. Jak již uvedl městský soud, jedná se o stavbu, u níž působnost stavebního úřadu podle § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona ve spojení s § 40 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích vykonává Ministerstvo dopravy (žalovaný). Ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona na věcné příslušnosti žalovaného k vedení kolaudačního řízení ve věci předmětné stavby vzhledem k výše uvedenému nic nemění. Na překážku tedy není, že stavební povolení vydal Magistrát hl. m. Prahy s ohledem na to, že v dané době byla předmětná stavba klasifikována jako silnice I. třídy. Městský

soud tedy dospěl ke správnému závěru, že žalovaný byl věcně příslušným orgánem k vedení kolaudačního řízení.

[22] V dalším okruhu námitek se stěžovatelé vymezili proti posouzení povahy zmírňujícího opatření v podobě požadavku na důslednou kontrolu dodržování rychlosti kamerami pro všechna vozidla, které bylo obsaženo v bodě 5 dokumentu vypracovaného Ministerstvem životního prostředí dne 25. 9. 2015 (č. j. 52267/ENV/15).

[23] Odkaz stěžovatelů na příslušný dokument je nicméně nepřesný. Vyhodnocení provedené Ministerstvem životního prostředí ze dne 25. 9. 2015 bylo totiž v návaznosti na k němu uplatněné výhrady nahrazeno dokumentem ze dne 16. 11. 2015 označeným jako „Závěr vyhodnocení změn projektu“ (dále též „Závěr“), č. j. 80655/ENV/15. Uvedený Závěr vypracovala mezirezortní pracovní skupina zřízená na základě usnesení vlády ze dne 15. 12. 2014, která byla ustavena za účelem vyhodnocení souladu povolovacího procesu vybraných projektů s požadavky směrnice EIA. Tento dokument plně nahradil původní vyhodnocení změn projektu vydané Ministerstvem životního prostředí, na které stěžovatelé odkazují.

[24] Z formy a obsahu Závěru je přitom zcela zřejmé, že se nejedná o závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy ve smyslu § 122 odst. 3 stavebního zákona, ale o odborné posouzení, zda změny projektu SOKP 512 mohly mít nebo měly významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak stěžovatelé dospěli k tomu, že se jedná o závazné stanovisko EIA, resp. že v Závěru obsažená zmírňující opatření představují podmínky závazného stanoviska EIA. Tato skutečnost z ničeho nevyplývá. Proces EIA byl v případě SOKP 512 proveden v roce 2000. Odůvodnění toho, proč byl požadavek na zajištění důsledné kontroly dodržování rychlosti kamerami pro všechna vozidla zahrnut mezi zmírňující opatření, výslovně uvádí: „Otázku nedodržování maximální povolené rychlosti musí řešit k tomu příslušné orgány. (...) SOKP 512 je navržena a realizována na základě schválené kategorie pro určitou normovou rychlost. Její překračování je nezákonné a musí být řešeno příslušnými opatřeními, mezi něž patří např. i instalace stálých radarů pro měření rychlosti. Tato otázka je ale primárně věcí zejména Policie ČR a nikoli provozovatele komunikace či zpracovatelů dokumentací. Kontrola dodržování maximální povolené rychlosti je přes výše uvedené zahrnuta do zmírňujících opatření.“ Ani samotný Závěr tedy nevnímá předmětné zmírňující opatření jako podmínku vztahující se k realizaci stavby jako takové. K povaze zmírňujících opatření obsažených v Závěru lze odkázat i na přílohu k usnesení vlády ze dne 15. 12. 2014, která vymezuje pokyny ke zřízení mezirezortní pracovní skupiny a její činnosti při vyhodnocení změn projektu: „Tyto pokyny upravují zřízení skupiny a její činnost, postup, kterým bude tato skupina vyhodnocovat soulad projektů s požadavky směrnice EIA, jakož i nápravná opatření, která skupina doporučí v případě zjištění nesouladu, jehož následkem by mohl být významný negativní vliv projektu na životní prostředí“ (důraz přidán). Charakter nápravných (zmírňujících) opatření jako doporučení vymezuje shodně i čl. IV citované přílohy, který upravuje další postup, včetně případného provedení dodatečného zjišťovacího řízení.

[25] Lze tedy souhlasit s žalovaným a stavebníkem, že zmírňující opatření uvedená na straně 4 Závěru nepředstavují podmínky závazného stanoviska EIA, z čehož chybně vychází argumentace stěžovatelů. Jejich námitky ohledně závaznosti podmínek stanoviska EIA se proto zcela mýjí s rozhodovacími důvody městského soudu. Ten zcela jasně nepovažoval zmírňující opatření za podmínku vyplývající ze stanoviska EIA a srozumitelně vysvětlil, že se jedná o doporučující opatření, které nebylo převzato do kolaudačního rozhodnutí, protože je nelze po stavebníkovi vyžadovat.

[26] K samotnému zmírňujícímu opatření možno dodat, že Závěr na straně 3 specifikuje celkem 10 změn projektu SOKP 512, které byly podrobeny posouzení z hlediska případného významného negativního vlivu na životní prostředí a veřejné zdraví. Jednou z nich je i změna rozsahu protihlukových opatření. Tato změna spočívala v rozšíření počtu protihlukových opatření, které byly

navrženy v procesu EIA (ke 3 protihlukovým stěnám bylo dále realizováno 5 zemních valů a další 3 protihlukové stěny). U všech 10 změn pak Závěr výslovně uzavřel, že neměly tento významný negativní vliv. Změnou týkající se rozsahu protihlukových opatření se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 As 538/2018 37. Zde vyslovil: „Jakkoli byla v rámci protihlukových opatření navrhována vedle stavby protihlukových stěn i instalace kamer k zajištění dodržování maximální povolené rychlosti, je podrobné odůvodnění Závěru konzistentní v tom, že tento druh opatření neklade do jedné roviny s instalací protihlukových stěn jako primárního opatření přímo vedoucího k zajištění dodržování hlukových limitů. I když je mezi zmírňujícími opatřeními (vedle mnoha dalších) zmiňována i důsledná kontrola dodržování rychlosti kamerami pro všechna vozidla (bod 5 str. 4 Závěru), hodnotí ji Závěr konzistentně jako organizační opatření. Jeho smyslem je dle názoru Nejvyššího správního soudu zajistit především dodržování vstupních podmínek (hodnot), s nimiž bylo uvažováno při stanovení parametrů stavby a též rozsahu potřebných protihlukových opatření (protihlukových stěn), která jsou považována za technická. Ztotožnit se lze i s názorem, že realizace těchto opatření a vyhodnocování jejich účinnosti primárně nemíří ke zhotoviteli stavby a stavbě jako takové, ale k příslušným správním orgánům, především k Policii ČR. Nebylo proto vadou žalobou napadeného rozhodnutí, pokud ve výroku jako jednu z podmínek nařízení zkušebního provozu neobsahovalo požadavek na umístění kamer pro dodržování rychlosti projíždějících vozidel.“ Ani Nejvyšší správní soud tedy nevnímá předmětné zmírňující opatření jako podmínku vztahující se k realizaci stavby jako takové.

[27] Stěžovatelé dále namítají, že v otázce měření hluku nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Kritizují, že mezi místa, v nichž byl měřen hluk, nebyla zařazena lokalita Na Ochoze, Jesenice. Dále konfrontují výsledky měření provedeného pro účely kolaudace (listopad 2018) s výsledky měření prováděných v listopadu 2012, v listopadu 2019, v říjnu 2020 a v červnu 2021. S odkazem na připomínky a zprávu Ing. D. rovněž zpochybňují kvalifikaci společnosti, která prováděla měření hluku pro účely kolaudace, důvěryhodnost zpracovaného protokolu o měření a metodiku měření. Namítají, že při měření nelze odečítat hlukovou zátěž z již existujících komunikací, neboť je to v rozporu s § 30 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, který chybně nebyl aplikován.

[28] Nejvyšší správní soud předesílá, že nemohl přihlížet k námitkám, které se opírají o závěry Ing. D., neboť tato tvrzení stěžovatelé uplatnili poprvé až v řízení o kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. však [k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Na tom nic nemění, že uvedené dokumenty byly zpracovány až po podání kasační stížnosti. Podstatné je, že polemizují s výsledky měření hluku, které bylo provedeno již v listopadu 2018. Nejedná se tedy o žádná skutečně nová zjištění, která nemohla být učiněna a uplatněna již v žalobě (podané dne 15. 2. 2019). Nadto § 109 odst. 5 s. ř. s. brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. Při přezkumu zákonnosti kolaudačního rozhodnutí tedy nelze brát v potaz ani výsledky měření hluku, která byla prováděna po vydání tohoto rozhodnutí.

[29] Z výše uvedeného vyplývá, že se lze zabývat pouze tím, zda se stěžovatelům podařilo zpochybnit skutkový stav zjištěný žalovaným (výsledky měření hluku v listopadu 2018) jejich námitkami, že do měření nebylo zařazeno místo Na Ochoze, Jesenice a že se naměřené hodnoty hluku snížily ve srovnání s výsledky měření provedeného v roce 2012.

[30] Dle městského soudu se stěžovatelům výsledky měření provedeného za účelem kolaudace stavby zpochybnit nepodařilo. Poukaz na výsledky staršího měření (v roce 2012) totiž nemůže sám o sobě zpochybnit výsledky aktuálního měření, neboť jsou srovnávány odlišné hodnoty. Stěžovatelé v kasační stížnosti na vypořádání dané námitky ze strany městského soudu prakticky nijak adresně nereagovali. Zopakovali toliko své obecné žalobní tvrzení, že se od roku 2012 zvýšila hustota dopravy a nebyla přijata žádná protihluková opatření a že intenzivnější doprava musí nutně přinášet vyšší

hluk, což podle nich výsledky aktuálního měření před kolaudací na některých místech popírají. K tomu doplnili tabulku, která zobrazuje výsledky měření v letech 2018, 2019, 2020 a 2021. Jinými slovy, stěžovatelé nadále svou argumentaci staví na srovnávání výsledků různých měření provedených v rozdílných obdobích a různými subjekty. Nereagují přitom na logický argument městského soudu, že kvalifikované měření provedené autorizovanou laboratoří nelze bez dalšího zpochybnit prostým srovnáním aktuálních výsledků s výsledky předchozími. Případná významná rozdílnost výsledků měření hluku ve stejném místě by mohla vnést rozumnou pochybnost ohledně spolehlivosti aktuálních výsledků měření např. ve spojení s doložením toho, že v obou případech bylo měřeno za shodných nebo alespoň srovnatelných podmínek nebo označením konkrétních okolností, z nichž by bylo možné usuzovat na pochybení autorizované laboratoře při pořizování či vyhodnocování hlukových dat. Nic z toho však stěžovatelé neučinili. Setrvali na nepodloženém obecném přesvědčení, že došlo li od roku 2012 k nárůstu hustoty dopravy, nemohly být naměřeny v roce 2018 nižší hlukové hodnoty. Jinými slovy, stěžovatelé nenabídli žádné odborné zdůvodnění, podle kterého by bylo nutné považovat výsledky aktuálního měření provedeného autorizovanou laboratoří na základě jejich prostého srovnání s předchozími výsledky za a priori nereálné. Jejich námitka proto nemůže být důvodná. Nutno dodat, že stěžovatelé zpochybňují věrohodnost celého autorizovaného měření z roku 2018, ačkoliv sami poukazují na „nevysvětlitelný“ rozdíl oproti roku 2012 toliko v případě jednoho měřicího místa (M6, Kouty 142, Horní Jirčany) z celkových devíti. V případě druhého označeného místa (M1, Návětrná, Jesenice) sami stěžovatelé v žalobě připouští, že provedli srovnání s jiným měřicím místem.

[31] Ve shodě s městským soudem nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvod zpochybňující věrohodnost celého autorizovaného měření z roku 2018 ani to, že měření neproběhlo v místě Na Ochoze, Jesenice. Sami stěžovatelé připouští, že v době měření probíhaly v okolí tohoto místa stavební práce v souvislosti s okruhem Jesenice. I pokud by tyto práce neprobíhaly v noci, jak tvrdí stěžovatelé, nelze odhlédnout od toho, že autorizované měření muselo mít s ohledem na účel kolaudovaného objektu (24 hodinový provoz) celodenní charakter. Stavebník pak neměl důvod vyjednávat o přerušení stavebních prací, pakliže dotčený orgán (KHS) považoval výběr měřicích míst ve vztahu k dané lokalitě za dostatečně reprezentativní. Ani z toho, že měření neproběhlo v místě Na Ochoze, Jesenice, tedy nelze bez dalšího dovozovat nevěrohodnost výsledků provedeného autorizovaného měření.

[32] Nakonec se stěžovatelé vymezili proti tomu, jak městský soud reagoval na jejich námitku, že jsou podklady kolaudačního rozhodnutí týkající se měření hluku v rozporu se zákonem z důvodu dělení různých zdrojů hluku. Stěžovatelé v žalobě především namítali, že hygienické limity hluku jsou dle § 30 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví stanoveny jako imisní, tedy ve vztahu k prostředí, a nikoliv jako emisní, tedy ve vztahu ke konkrétnímu zdroji. Z hlediska lidského zdraví je přitom nutné dodržování právě imisních hlukových limitů. Postup spočívající v odečítání hlukové zátěže z již existujících komunikací je proto dle stěžovatelů v rozporu se zákonem.

[33] Městský soud v napadeném rozsudku k žalobní námitce týkající se dělení hlukové zátěže dle různých zdrojů hluku uvedl: „Ohledně námitky týkající se ust. § 30 odst. 2 zákon o ochraně veřejného zdraví soud uvádí, že v daném případě je namísto aplikovat ust. § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť byla povolována k užívání konkrétní stavba, a je tak pro toto správní řízení nutné posoudit hluk, který tato konkrétní stavba působí. Odkaz na ust. § 30 odst. 2 tohoto zákona při definici hluku tak soud nepovažuje za důvodný, neboť posuzována musí být ta stavba, jejíž kolaudační rozhodnutí se žádá.“

[34] Stěžovatelé v kasační stížnosti tento závěr městského soudu zpochybňují. Souhlasí sice s městským soudem, že ve věci je nutné aplikovat § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, avšak neztotožňují se s vyloučením aplikace odstavce 2 téhož ustanovení. Zdůrazňují, že se oba odstavce týkají týchž hlukových limitů, které je nutné vždy chápat jako imisní.

[35] Podle § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví [o]soba, která používá, popřípadě provozuje stroje a zařízení, které jsou zdrojem hluku nebo vibrací, provozovatel letiště, správce, popřípadě vlastník pozemní komunikace, provozovatel, popřípadě vlastník dráhy, osoba, která je pořadatelem veřejné produkce hudby a nelze li pořadatele zjistit, pak osoba, která k pořádání veřejné produkce hudby poskytla stavbu, jiné zařízení nebo pozemek a dále provozovatel provozovny a dalších objektů, jejichž provozem vzniká hluk (dále jen "zdroje hluku nebo vibrací"), jsou povinni technickými, organizačními a dalšími opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb a aby bylo zabráněno nadlimitnímu přenosu vibrací na fyzické osoby v chráněném vnitřním prostoru stavby. Splnění povinnosti k ochraně před hlukem z provozu na pozemních komunikacích nebo drahách v chráněném venkovním prostoru stavby se považuje i za splnění této povinnosti v chráněném vnitřním prostoru stavby (důraz přidán).

[36] Podle druhého odstavce téhož ustanovení se hlukem rozumí zvuk, který může být škodlivý pro zdraví a jehož imisní hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis.

[37] Z napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud zjevně nepovažuje § 30 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví za relevantní a domnívá se, že se v posuzované věci neuplatní. Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovatelům, že takto k § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví přistupovat nelze. Struktura uvedeného ustanovení je totiž založena na tom, že v prvním odstavci jsou stanoveny povinnosti osobám používajícím či provozujícím vyjmenované zdroje hluku (a vibrací), a následně ve druhém odstavci je vymezeno, co se rozumí hlukem. Jinými slovy, legislativně technicky je § 30 uspořádán tak, že v prvním odstavci obecně pracuje se slovem hluk, které následně konkrétně definuje v odstavci 2. Obdobně ustanovení § 30 nakládá se slovním spojením chráněný venkovní prostor stavby. I tento pojem se objevuje v prvním odstavci § 30, přičemž jeho význam je vymezen ve třetím odstavci daného ustanovení. Zjevně se přitom nejedná o dva rozdílné chráněné venkovní prostory staveb. Ustanovení § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví tedy nelze vykládat tak, že by snad obsahovalo dva různé druhy hluku v odst. 1 a 2, ale pouze tak, že stanovuje určitá základní pravidla ochrany před hlukem (stanovením konkrétních povinností), přičemž současně vymezuje, co se pojmem hluk rozumí. Uvedené platí nejen pro hluk, ale rovněž pro hygienické limity. S tímto termínem pracuje celý šestý díl zákona o ochraně veřejného zdraví v části zabývající se hlukem a vibracemi (§§ 30–34). Jedná se přitom o jedny a stále stejné hygienické limity. To vyplývá mj. i ze skutečnosti, že hygienické limity hluku jsou definovány pouze jediným prováděcím předpisem, a to nařízením vlády č. [272/2011](#) Sb., ve kterém jsou stanoveny jednotně. Uvedené nařízení nerozlišuje limity hluku ve vztahu ke konkrétním ustanovením (např. ve vztahu k § 30 odst. 1 a rozdílně k § 30 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví) ani je neurčuje dvojmo, tedy jednou jako „hlukové limity“ a podruhé jako „imisní hlukové limity“. Naopak se jedná pouze o jedny konkrétní hygienické limity stanovené k provedení všech relevantních ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví a ve vztahu ke konkrétním druhům zdrojů hluku (hluk z dopravy na pozemních komunikacích, drahách, hluk z leteckého provozu atd.). Tento přístup k výkladu sporného ustanovení vyplývá rovněž z nálezu ze dne 18. 12. 2018, č. j. Pl. ÚS 4/18, v němž Ústavní soud uvedl: „Zákon o ochraně veřejného zdraví v § 30 podrobně definuje hluk a vibrace (nikoliv jejich limity), upravuje povinnost provozovatelů a majitelů různých zařízení a objektů nepřekračovat hlukové limity a také definuje odlišné druhy chráněných prostor před hlukem (viz níže). Ustanovení § 34 odst. 1 téhož zákona uvádí: 'Prováděcí právní předpis upraví hygienické limity hluku a vibrací pro denní a noční dobu, způsob jejich měření a hodnocení.' Konečně § 108 odst. 3 téhož zákona zmocňuje vládu, aby daným prováděcím předpisem bylo nařízeno. Je tedy nepochybné, že v tomto případě zákonodárce vládu výslovně zmocnil k vydání nařízení a tím projevil vůli k podrobnější úpravě nad obecný zákonný standard.“

[38] Totožný obsah pojmu hygienické limity v případě obou odstavců § 30 vyplývá rovněž z vývoje právní úpravy. Ustanovení § 30 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví ve znění do 30. 11. 2015

stanovilo, že hlukem se rozumí zvuk, který může být škodlivý pro zdraví a jehož hygienický limit stanoví prováděcí právní předpis. Slovo „imisní“ bylo za slovo „jehož“ vloženo novelizací provedenou zákonem č. [267/2015](#) Sb. Důvodová zpráva k provedené novelizaci uvádí: „Upřesňuje se, že hygienický limit hluku je imisní hygienický limit, tedy hodnota nikoli na zdroji (emisní), ale v prostředí“. Jednalo se tedy o pouhé upřesnění pojmu, jehož význam je však stále totožný jak v odst. 1, tak v odst. 2 ustanovení § 30. Upřesnění tedy pouze reflektovalo účel zákona o ochraně veřejného zdraví, když vymezilo, že je nutné hodnotit hladinu hluku nikoli přímo na zdroji, ale v prostředí, neboť právě tam působí na dotčené obyvatelstvo a právě v takových místech plní zákon svůj účel, který vymezil Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 35/06. Zde vyslovil: „Účelem zákona č. [258/2000](#) Sb., o ochraně veřejného zdraví, je ochrana a podpora veřejného zdraví (zdravotního stavu obyvatelstva a jeho skupin) a snižování hluku z hlediska dlouhodobého průměrného hlukového zatížení životního prostředí. Lze tedy říci, že cíl regulace je zde užší, protože je zaměřený pouze na ochranu před hlukem, který svou velkou intenzitou a délkou trvání hlukové zátěže může ohrozit zdraví obyvatelstva.“ Upřesnění odpovídá také smyslu ustanovení. To stanoví omezení hluku pro konkrétní prostory, jako např. pro chráněný venkovní prostor staveb. Doplnění, že limity hluku jsou limity imisními, tomuto smyslu odpovídá. Rozhodný je logicky hluk v relevantním prostředí, nikoli přímo na zdroji.

[39] Nelze tedy než uzavřít, že ve věci je nutné aplikovat nejen § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, ale i odst. 2 téhož ustanovení, který pojmy hluk a hygienické limity definuje. Argumentaci městského soudu, že by snad „hluk“ v odstavci 1 neodpovídal definici hluku v odstavci 2, nelze přisvědčit. V konečném důsledku tedy neobstojí vysvětlení městského soudu, proč je v posuzovaném případě možné odečítat od naměřených hodnot hodnoty různých zdrojů hluku (zde konkrétně hluk z existující komunikace II/101). Postup, při kterém by byly při určení hladiny hluku z dopravní zátěže od naměřených hodnot odečítány ostatní zdroje tohoto typu hluku, by totiž skutečně neodpovídal zákonu.

[40] Ve vztahu k posuzované věci je nicméně nutné dodat, že stěžovatelé v tomto ohledu toliko obecně tvrdili nepřipustnost dělení hlukové zátěže dle různých zdrojů hluku a odečítání hlukové zátěže z již existujících komunikací, aniž by tuto námitku provázali s konkrétními hodnotami uvedenými ve zprávě „Měření hluku ke kolaudaci“ a tyto adresně zpochybnili. Aby však mohla být důvodná námitka, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, museli by stěžovatelé konkrétně označit části zprávy, v nichž autorizovaná laboratoř skutečně aplikovala při zpracování zprávy chybný postup, pročez nelze jí prezentované výsledné hodnoty považovat za správné. Jejich argumentace by tedy musela vést adresně a cíleně k tomu, že se kolaudační rozhodnutí opírá o věcně chybný podklad, neboť splnění hygienických limitů hluku bylo dosaženo právě a pouze díky provedení rozkladu příspěvků jednotlivých zdrojů hluku. To stěžovatelé ani náznakem neučinili a nevyplývá to ani ze samotné zprávy „Měření hluku ke kolaudaci“.

[41] Podle bodů 2.6, 4 a 12 zprávy „Měření hluku ke kolaudaci“ byl proveden rozklad příspěvků hluku v akustickém modelu „za účelem stanovení příspěvků zdrojů dopravního hluku z dálnice D0 a silnice II/101“ toliko v případě místa měření M4 (Na Draškách, Dobřejovice). U žádného jiného měřicího místa uvedená zpráva o rozkladu příspěvků jednotlivých zdrojů hluku z dopravní zátěže nehovoří. Ani stěžovatelé v žalobě či v kasační stížnosti neoznačili žádné konkrétní části zprávy, z nichž by plynulo, že daná zpráva obecně dělí různé zdroje hluku a hodnotí izolovaně hlukovou zátěž z dopravy na SOKP 512. Poukaz stěžovatelů na dělení různých zdrojů hluku tedy zůstal ve vztahu ke zprávě „Měření hluku ke kolaudaci“ ve zcela obecné rovině, bez zpochybnění konkrétních údajů uvedených ve zprávě. Žádné obecné dělení různých zdrojů hluku ze zprávy nevyplývá.

[42] Co se týče měřicího místa M4, byla na něm dle kapitoly 4 zprávy „Měření hluku ke kolaudaci“ v noci naměřena ekvivalentní hladina akustického tlaku 54,6 dB. Tato hodnota je zjevně celkovou hodnotou hluku zjištěnou na místě měření. Jedná se o imisní hladinu hluku, neboť byla naměřena

jako celková hodnota na fasádě rodinného domu, tedy v místě, kde hluk působí, nikoli na zdroji. Od této celkové hodnoty získané měřením byla odečtena korekce na odražený hluk v hodnotě 2 dB. Z kapitoly 10 zprávy „Měření hluku ke kolaudaci“ pak vyplývá, že takto získaná celková hodnota byla využita pro výpočet výsledné hodnoty přepočtené na referenční podmínky odpovídající dlouhodobé hlukové zátěži. Tento výpočet byl provedený podle metodického návodu pro měření a hodnocení hluku, který vyšel ve věstníku Ministerstva zdravotnictví č. 11/2017 a byla jím získána hodnota 51 dB, která přitom stále vycházela z celkové naměřené hodnoty bez provedení jakéhokoliv rozkladu. Následně byla odečtena nejistota měření v hodnotě 1,7 dB. Výsledná hodnota 49,3 dB pak byla použita v kapitole 6.3 „Porovnání výsledků s požadavky na ochranu veřejného zdraví“ pro posouzení, zda byly splněny hygienické limity, které jsou pro noc stanoveny na 50 dB. V případě denních naměřených hodnot se výsledné hodnoty hygienickým limitům nepřiblížily. Zpráva „Měření hluku ke kolaudaci“ tedy nevzbuzuje při zběžném posouzení žádné pochybnosti o správnosti výpočtu hodnot, které byly jako rozhodné porovnány s hygienickými limity dle nařízení vlády č. [272/2011](#) Sb. Na tom nic nemění, že v kapitole 12 byl proveden rozklad příspěvku D0 512 a silnice II/101. Účel tohoto rozkladu sice není zřejmý, pro věc je však podstatné, že pro rozhodné výpočty byla použita celková naměřená hodnota akustického tlaku a nikoliv hodnota získaná rozkladem. Stěžovatelé ostatně v žalobě ani v kasační stížnosti nijak nevysvětlují, jaké dopady ve vztahu k zákonnosti kolaudačního rozhodnutí by měl mít rozklad příspěvků jednotlivých zdrojů hluku v tomto konkrétním případě.

[43] Co se týče hlukové studie, tato byla skutečně zpracována tak, že za zdroj hluku považuje pouze SOKP 512. Toto zaměření hlukové studie nicméně odpovídá vymezení jejího cíle, jímž je právě vyhodnocení příspěvku kolaudované stavby SOKP 512 k akustické situaci ve sledovaném území pro výhledové období roku 2025 po realizaci úseku D0 511 a dálnice D3. Hluková studie byla tedy zpracována právě a pouze za účelem predikce vlivu kolaudované stavby na budoucí stav. Jedná se o modelaci hlukové situace v budoucnu. Právě s ohledem na výsledky této studie a při uvědomění si jisté míry nepřesnosti odhadu budoucí zátěže přitom KHS navázala své souhlasné závazné stanovisko na splnění podmínky, že během provozu bude prováděn monitoring měření hluku v chráněném venkovním prostoru staveb a výsledky budou předkládány minimálně 1x za rok KHS. S tím, že pokud bude docházet k překročení hygienických limitů, budou v místech překročení realizována další protihluková opatření tak, aby byly splněny hygienické limity i při budoucím nárůstu dopravy. Přestože tedy byla hluková studie zaměřena pouze na SOKP 512 a nikoliv na hlukovou zátěž v celém území, právě na jejím základě byla kolaudace stavby podmíněna budoucím monitoringem měření hluku. Teprve konkrétní výstupy z tohoto měření je pak možno posuzovat optikou zákonných požadavků upravených v § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví a prováděcího předpisu.

[44] Městský soud tedy sice nesprávně neaplikoval § 30 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, avšak námitka stěžovatelů nemohla být důvodná. Jak totiž bylo vysvětleno výše, z podkladů neplyne, že by proběhl rozklad příspěvků jednotlivých zdrojů hluku, který by měl vliv na kolaudační rozhodnutí, respektive stěžovatelé svými námitkami tuto skutečnost relevantním způsobem nezpochybnili. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod pro zrušení rozsudku městského soudu, toliko v této části korigoval jeho odůvodnění ohledně aplikace § 30 zákona o ochraně veřejného zdraví.

[45] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Další články:

- [Význam řízení](#)
- [Telekomunikace](#)
- [Účelová komunikace \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Územní plán \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Restituce \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zdravotní služby \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta](#)
- [Územní plán](#)
- [Základní vzdělávání \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Katastr nemovitostí](#)